לרבות אאת השחקים ⊅והניחם שם מלמד

בשמעונין גניזה ר' דוסא אומר ראוין הן לכהן

הדיום ומה תלמוד לומר והניחם שם שלא

ישתמש בהן יום הכפורים אחר מאי לאו בהא

קא מיפלגי דמר סבר עבודה היא ומר סבר

לאו עבודה היא לא דכולי עלמא עבודה היא

והכא בהא קא מיפלגי מר סבר צריכא קרא

לרבויי ומר סבר לא צריכא קרא לרבויי בעי

ר' אבין תרומת הדשן בכמה מתרומת מעשר

ילפיגן לה או מתרומת מדין ילפיגן לה תא

שמע דתני ר' חייא נאמר כאן יוהרים ונאמר

להלן יוהרים מה להלן בקומצו אף כאן

בקומצו אמר רב יארבע יעבודות זר חייב

עליהן מיתה זריקה והקמרה וניסוך המים

וניםוך היין ולוי אמר אף תרומת הדשן וכן

מעמא דרב דכתיב ואתה ובניך אתך

תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח

ולמבית לפרוכת ועבדתם עבודת מתנה אתן

את כהונתכם והזר הקרב יומת יעבודת

מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם "עבודה

תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה ולוי רבי רחמנא לכל דבר המזבח ורב ההוא

לאתויי ישבע הזאות שבפנים ושבמצורע

ולוי נפקא ליה מדבר וכל דבר ורב דבר

המזבח כלל עבודת מתנה פרט כלל ופרט

אין בכלל אלא מה שבפרט עבודת

מתנה אין עבודת סילוק לא אמר קרא

ולמבית

וכל דבר לא דריש ואימא לכל

לוי במתניתיה אף תרומת הדשן מאי

לרבות שחקים. שכשירין לכל עבודה ובלבד שלא יהו מקורעין והכי

קאמר בובחים (דף יח.). ואודא רבי דוסא לטעמיה לא שייך הכא למימר דהא כולה מלתא אגב גררא נסבה: מאי לאו. רבי יהודה

ורבי דוסא בהא פליגי דר"י דדריש ילבש להביא מלנפת ואבנט סבר

עבודה היא ובעי מלנפת ואבנט ור׳

דוסא סבר לאו עבודה היא ולא בעי

מלנפת ואבנט: לריכא הרא לרבויי.

דלא תימא הני דווקא ולמימרא דלאו

עבודה: ומר סבר לא לריכא לרבויי

לה מקראי. דכיון דגלי בה כתונת

בד קדש ומכנסי קדש אשמעינן

דעבודה היא ובעיא כולהו וכי אתא

קרא לרבויי לבגדי יוה"כ אתא:

מתרומת מעשר ילפינן לה. דהח

והרים כתיב לשון והרמותם ממנו

(במדבר יח) והויא באומד אחד

מעשרה בדשן המערכה: או מסרומס

מדין. דכתיב (שם לא) והרמות מכס

לה' וגו' אחד נפש מחמש המאות: פא

שמע. דמהרמת קומץ ילפינן לה לא

יפחות מאומד מלא הקומץ ואם רצה

להוסיף יוסיף דהא ליכא למימר

דווקא קאמר דהא לא אפשר לפשוט

ברמץ גחלים רותחות (ידיו) לקמוץ:

ארבע עבודות כו'. אע"פ שכולן

מוזהר עליהן זר אין חיוב מיתה אלא

בארבע האלו כדמפרש ואזיל: ואתה

ובניך אתך וגו'. סיפיה דקרא והזר

הקרב יומת: עבודת מתנה. שאתה

נותן על המזבח ולא עבודת סילוק

שאתה מסלק וסר מעל המזבח כגון

תרומת הדשן: עבודה תמה. עבודה

שהיא גומרת ומתממת את הדבר ולא

שיש אחריה עבודה כגון שחיטה

וקבלה והולכה שיש אחריה זריקה אבל

זריקה עבודה אחרונה שבדם וכן

הקטרה בקומץ מנחה ובאברים

ופדרים וכן ניסוך היין בכל השנה וכן

המים בחג: לכל דבר המובח. לרבות

עבודת סילוק אם עבודה תמה היא

כגון תרומת הדשן: שבע הוחות שבפנים. שמוה על הפרוכת מפר העלם דבר ופר משיח ושל יוה"כ ושבמצורע שמזה מלוג שמן בהיכל

כדכתיב (ויקרא יד) והזה מן השמן באלבעו וגו' דסלקא דעתך

אמינא לאו דבר המזבח הוא להכי רבי לכל: ולוי נפקא להו. כולהו

מיניה מדבר לכל דבר דהא דבר המזבח גופיה יתירה הוא ונגמר

מיניה תרומת הדשן ומריבויא דלכל דריש ביה הזאה הפנימית:

 לעיל יב: לקמן ס. וש״נן,
דס ודפחים קיב:], גו מ״ל ממלה, דו [דברים יחן,
ק"ל והרמושן, זו [וכן ממלה, דו [דברים יחן,
ממלה במוספסל התרומות
מ״ד והבילו רש״ חולין
ק"נ: ד״ה דלורייםלן, זו ״ל, ה) רש"א, ט) [ע"ש גי' המוס' ד"ה וכי יתן],

תורה אור השלם ו. וּבָא אַהַרן אֵל אֹהֵל

מועד ופַשַט אַת בַּגָדֵי הַבַּד אַשֶׁר לָבָשׁ בָּבֹאוֹ אֵל הַקְּרֵשׁ וְהַנִּיחֶם שָׁם: ויקרא טז כג 2. ולבש הכהו מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו וְהַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל וְשָׂמוּ . המזרח הַמִּזְבַּח: וְשְׁכוּוֹ אֲצֶּל 3. וְהַרִים מִמֶּנוּ בְּקָמְצוֹ 3. וְהַרִים מִמֶּנוּ בְּקַמְצוֹ כּ מִפּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשַּׁמְנְהּ וְאֵת כָּל הַלְבֹנָה אֲשֶׁר עַל המזבח המנחה והקטיר רִיחַ נִיחֹחַ אַזְכָּרְתָה לִייָ:

יָּנְפְרָּהָ יְּהֶנְיְבֶּהְ יְּלְמְבֵּית דְּבָר הַמִּוְבַּחַ וּלְמְבֵּית לַפָּרֹכֶת וַעֲבַדְתָּם עֲבֹדַת מַתְּנָה אָתֵּן אֶת כְּהָנַּתְכֶם וְהַזָּר הַקְּרֵב יוּמָת: במדבר יח ז

גליון הש"ם

תום' ד"ה מתרומת מעשר וכו' דיותר סברא הוא ללמוד מתרומת מעשר. עי׳ מנחות דף עו ע"ב:

מוסף רש"י

והניחם שם. גכי כגדי יוס הכפוריס כתיב ופשט את בגדי הכד אשר לכש בבוחו אל הקדש והניחם שם (לעיל יב:). מלמד שטעונין גניזה. עולמים, וחין הדיוט עובד בהן כל השנה ולא עובדות. עובד בהן כל השנה ולא כ"ג ליום כפורים אחר (חודין קיז.). ראויין הן לכהן הדיוט. כל השנה, שהן הבגדים הראויין לשימוש כתונת ליוט, ומלנפת ואבנט (פסחים כו.).

תום' ישנים

מתרומת מעשר ילפיגן לה בו'. תימה אמאי לא קא ב. שימה אמאי לא קא מיבעיא ליה אי מתרומה גדולה אי מחלה דרביי אי מחלה דכתיב בה ןבמדבר טו, כ] כן תרימו (אחם) [אותה] ילפינן לה דאין להם שיעור מן החורה. י"ל דאין הכי נמי אלא דלא חשיב אלא אלו. אבל תימה לרבנו אלחנן דמכל מקום אמאי לא תיפשוט להו מסחמת דלת בטית שיטור נהו מסתמה דנה בעים שיעור כיון דלה כתיב בה, [ו]שמה הוה ס"ד משום דרשה או משום פסוק שלריך שיעור. מה להלן בקומצו בו'. ואינו פושט (מכדי) [מלדין בעייתו כלום. ומכאן ראיה (ושאר) [לשאר] מקומות בתלמוד שאינו פושט לא זה ולא זה ממה ששואל. אף כאן בקומצו. ומ״מ לא דמי למנחה ממש, שכאן כשר יותר

מנוסקן מי מחייב מטייב דבהיכנ הזה. רבי רחבנא רכבי דרבר ירדבות עבודת סידוק. וחיים נרבות עבודה שיש סחליה עצודה. "יצ א"כ עבודת (מסגה) וממה) למאי אסא, אבל איכא לאוקומי (ועבדתם) נעבודת ממנה) בשאר עבודת סילוק בנון הולאם הדשן. וא"ח אמא לא מוקי ליה לקדא לרכוח הולאם קי ומחסה ודישון מזכה הפנימי והמנירה. "יל שאיע עבודות (נסורות) (גמורות) ואין משובות סילוק כמרומה הדשן שהיא על המובח. דרבות עבודת סידוק. מכאן קשה לגירסת הספרים בסוף פירקין (כת, א) גבי הא דבעי עבודה ממה לחייב עליה זר, והרי מרומה הדשן דלאו עבודה ממה היא וחייב עליה זר, ואילו הכא משמע שעבודה חמה היא מדלא מרבי הכא קבלה והולכה דליחייב בהן זו לושים שו של היש בעודה, אלא שיית דבעיון דווקא עבודת סילוק שהיא עבודה מתה. תיהו של הלחת דלא בעי לרבויי אלא עבודות (חמורות) [גמורות] וחשובות שיהו על המוצח כדפיי לעיל. וכי האי גוונא מפרש בסוף פירקין דפשיטא ליה למלמודא דאין זר חייב אלא על עבודות שאין נעשות בלילה, ואע"ג דלא אשכחן מיעוטא. אבל מ"מ קשיא אתאי לא מרבי זר שסידר את

בתרובת מעשר ילפינן לה בו'. תימה לי אמאי לא מספקא ליה נמי אי מתרומה גדולה ילפינן לה ויש לומר משום

דבתרומת הדשן כתיב והרים ובתרומת מעשר נמי כתיב והרמותם ובתרומת מדין נמי כתיב והרמות מכס אבל בתרומה גדולה לא כתיב במצות צוויה לשון הרמה אלא

כתיב די ראשית דגנך וגו' עד תתן לו והא דכתיב (במדבר טו) כתרומת גורן כן תרימו אותה תרימו דכתיב בחלה כתיב וא"ת ואמאי לא מבעיא ליה אי ילפינן מחלה יש לומר דוהרים מהרמותם או מוהרמות ילפינו אבל והרים מתרימו לא ילפינן דלא דמו כולי האי להדדי אי נמי יש לומר דילפינן תרומה קמייתא מתרומה קמייתה דנהי דתרומת מעשר יש תרומה גדולה חודם לה מ"מ בלוים דמשתעי קרא זו היא תרומה קמייתא דחייבינהו קרא לאפוקי חלה שיש תרומה גדולה קודמת אי נמי יש לומר כיון דתרומה גדולה וחלה אין להם שיעור מפורש ילמד סתום מן המפורש דהיינו מתרומת מעשר או מתרומת מדין ואין להקשות תרומה גדולה וחלה גופייהו אמאי לא גמרינו בהאי גזירה שוה דיהא להם שיעור דיש לומר כיון דכתיב בהו ראשית דגנך ואפילו דגן אחד וכן בחלה נמי כתיב ראשית עריסותיכם ומה שפירש רש"י מתרומת מדין אחד מחמש מאות אע"ג דהוה נמי התם אחד מחמשים נראה לו מחמש מאות ילפינן משום דכתיב אצל היה ולי היה נראה יותר ללמד ממדין אחד מנ' כדדרשינן י בירושלמי בינונית אחד מחמשים דכתיב אחד אחוז מן החמשים כל שאתה אוחז ממקום אחר יהא כזה ותימה לי מאי מספקא ליה אי גמרינן מתרומת מעשר או ממדין פשיטא °דיותר סברא הוא ללמוד מתרומת

מעשר דורות מדורות מללמוד ממדיו

דורות משעה ולפי מה שפירש דמאחד אחוז מן החמשים גמרינן ניחא דמשמע כל שאתה אוחז ממקום אחר יהא כזה ואפילו לפרש"י ז"ל "דוהרים שהוא מלשון יחיד מוהרמות שגם הוא לשון יחיד גמרינן אבל מוהרמותם שמא לא ניחא ליה למילף אי נמי תרומת הדשן שהיא מלות עבודת ליבור מתרומת מדין דשייכא בכל ישראל גמרינן אבל תרומת מעשר בלוים נאמרה אבל תימה לי מאי שנא דלא נסתפק אי מוהרים ממנו בקומלו גמרינן דדמיא ליה טפי מכולהו

ולמבית דבאידי ואידי כחיב והרים וי"ל משום דלא מלינו למיגמר לגמרי כי התם שיתרום תרומת הדשן בקומלו פן יכוה כמו שפרש"י להכי לא הוה ס"ד למילף מיניה ואפילו הכי פשיט דגמרינן מיניה כיון דדמי ליה דבאידי ואידי והרים כתיב: **ולדי** רבי רחשנא לבל דבר השובח. הכא לא הוה מצי למיפרך ומה ראית לרבות עבודת סילוק ולמעוטי עבודה שאינה חמה דיש לומר דעבודת סילוק דבר המזבח היא אבל עבודה שאין חמה אינה במזבח אבל קשה לי אם כן ליחייב אסידור מערכה נמי דהא עבודת מזבח נמי היא ומה ראית למעט אותה ולרכות עבודת סילוק אלא יש לומר תרומת הדשן עדיפא שקודמת לכל: לאתורי שבע הזאות שבפנים ושבמצורע. חימה הוא דקא ומל בות עבודתו שור חייב על חות מו זמן שויפו שקור וניסוך היין וניסוך המים בחרמי ולא חשיב הזאת דש ושבשבים ושבשבו וע. מימה אות זקום חשיב ארבע עבודות שזר חייב עליהם וקא חשיב ניסוך היין וניסוך המים בחרמי ולא חשיב הזאת דש חשיבו ומשכחת להו שהן באין בגלל עלמן להכי חשביתהו באנפי נפשייהו אבל הזאות דשמן באות בגלל זבח שיש עמהן מיני דמים ולהכי הוה בכלל זריקה: אין בכלד אדא מה שבפרש. חימה לי א"כ לכל דבר המזבח למה לי כדקאתר דבר לכל דבר של משכח לומר לאידן בכלד אראורע מ"מ קשיא כיון דלכל משמת כללא) ארבה לפרוך לאידן בכלד היה לן חובר של מותר דבר לאידן במא דהוה לן משכח שבור של משכח שבור הוא במותר של משכח שבור מותר של משכח שבור מותר של מותר דבר לא מותר דבר לאידן במותר של מותר בכל מרבה הואת שבור שבור של מותר בכל מרבה הואת שבור שבור של מותר בכל מרבה שבור של מותר בכל מרבה שבור שבור של מותר בכל מרבה שבור של מותר בכל מרבה שבור של מותר בכל מרבה הואת שבור של בכל מרבה מותר של מותר בכל מרבה של מותר בכל מרבה הואת שבור של מותר בכל מרבה של מותר בכל מרבה של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה של מותר בל מרבה שבור של מותר בל מרבה בל מרבה בל מרבה בל מרבה בל מרבה שבור בל מרבה בל מ למימר דלכל דבר המזבח הוה להו שני כללות הסמוכין זה לזה והטל פרט ביניהם ועבדתם עבודת מתנה ודונם בכלל ופרט וכלל ולכל חשיב כלל כמו בכל כדדרשינן בכל אשר חשאלך נפשך כלל והכי אמרינן בפ׳ שור שנגח את הפרה (ב״ק דף נד:) ובר״פ מרובה (שם דף סד.) בכל כללא וא״כ נרבי מכעין הפרט אפילו דבר שאין עבודה תמה ואפילו עבודת סילוק ואע״ג דלא דמי כללא בתרא לכללא קמא הא דיינינן באלו טריפוס (סולין דף סו.) כי האי גוונא ונראה דשתא בכל ולכל לחודיה לא חשיב כללא אלא כשיש שום חיבה מפורשת מאוסו ענין אצלו כמו התם דכתיב בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובלאן וביין ובשכר וכן בדברות דכתיב וכל בהמתך וההיא דפרק שלשה מינין (מיר דף לה.) ש) חמור או שור או שה פרט וכל כלל בהמה חזר ופרט י"ל ההיא ר"א היא אי נמי שאני התם דכתיב ברישא חמור או שור והדר וכל אבל הכא דכתיב ברישא דענינא לכל הוה ליה כלל שאינו מלא ואין דנין אותו בכלל ופרט וכי האי גוונא אמרינן בריש פ״ק דובחים (דף ד:) אימא יעשה כלל זבח פרט ומשני אי הוה כתיב יעשה שלמים זבח כדקאמרת השתא דכתיב יעשה זבח שלמים הוה ליה כלל שאין מלא וכו':

עבודות אנ"פ שהיא על המוגח שהיא בבגדים פחומים, אבל עבודה שיש אחריה עבודה היה לן לרבויי כל עבודות חשופות בעיק חרות הדשן כגון סידור מערכה ושני גיזרי עלים, ואמאי לא מרבינן ביה אלא חרומת הדשן, אבל מ"מ (נכאה) כדפרישים. וא"ת לגידסת הספרים, על כרקן ממה היא שאין אחריה עבודה, דהא נדןהולאת הדשן הימה אחריה, (ש)הרי דשן שהיה מרים לא היה עושה בו עבודות אחרות, דהרי נמי וריקה חשובה עבודה חמה ואע"ג דאיכא שפיכת שיריים, וכן שבע הואות שבפנים ואע"פ שאח"כ היה טושה מתן דמים על מובח המיטון, וכן מזה במטאת דלקמן ואע"פ שהיה אחריו מיטר, ואיכא מאן דאמר בפרק שני דמעילה [ק, א] דמעכבי. "יל שההנסה הימה [אחר] ההרמה דכמינ ושמו. א"מ לפי הקונטרס גמי אינה שנה שההנסה הימה אחר כך. "יל שוהו הכל עבודה אחת. א"ינ הנחה הימה כשרה צור. וא"מ ואם ארץ [הנחה] על המוצח בכהן למה חושבה עבודת סילוק כיון שיש הנחה אחריה. "יל כי העיקר הוא הסילוק. לאחרויי שבע הואות שבפגים. וא"מ פשיטא דור חייב עליהן מיהא משום ביאה ריקנית. "יל כגון ששגג בכיאה. "אתורי שבע הואות שבפנים ושבמצורע. דמ"ד דלאו ענודות ממות הן שאחר שהו ז' פעמים מן הדם כמיב [ויקרא ד, ז] ומן מן הדם על קרנות מובח קטרת הסמים לפני ה', וא"כ אין זו עבודה תמה שבאותה שעה עושה עבודה מן הדם, קמ"ל דעבודה תמה בת הדב על קרנות מוצח קרנות חמרים לפני הי, וא"יה אין זו עצודה מתה שבאותה שבה עצודה עו חדם, קמייל דעבודה מתה היא, שמאותו דם שהוה אין אחריה עבודה, דלא דמי להולכה ולקבלה שמאותו דם שקיבל (ושורק) והוליך יש אחריו עבודת זריקה, ולא דמי נמי לזר שסידר לחם הפנים דלא נגמרה המלאכה עד סידור הבזיכין דכחיב [שם כד, ז] (ונתן) [ונתח] על המערכת לבונה זכה, ולא

666

המקדש הלכה ד: * כפי שליין הרב בעל עין משפט לעיל בדף יב: על את השחקים מיי׳ פ"ב מהלכות תמידין הלכה יו"ד צ"ל גם כאן

כך: מז ב מיי שם הלכה ה: "ו ג מיי׳ פ״ט מהלכות ביחת

מו א * מיי׳ פ״ח מהל׳ כלי

מקדש הלכה ב: ד שם הלכה יח ד עם הלכה ח: ים ה עם הלכה ב: הלכה מו ז ב

רבינו חננאל

ת"ק סבר עבודה היא, ור' דוסא סבר לאו עבודה היא. ודחינן לא כ"ע עבודה היא, ות"ק סבר צריך קרא יו א, יו אן סבי בין קיא לרבויי. לפיכך כתיב ילבש לרבות מצנפת ואבנט. ור׳ דוסא סבר לא צריך קרא . לרבויי. בעי ר׳ אבין תרומת ילפינן לה, והוא חלק אחד מעשרה כדכתיב והרמותם ממנו תרומת ה׳ מן המעשר. או מתרומת מדין כדכתיב אחד אחוז מזה ולא מזה ילפינן אלא מתרומת המנחה וזו תרומת קומץ. אמר רב ארבע עבודות זר חייב עליהן מיתה, ואילו הן, זריקה הקטר ניסוך המים וניסוך היין. שנאמר ואתה ובניך אתך תשמרו וגו׳ ועכדתם. עבודה תמה ולא עבודת מתנה ולא עבודת סילוק. על זה כתיב והזר בעינן עבודת (סילוק) [מתנה] ועבודה תמה שאין אחריה ועבודה. ולוי אמר אף (זו) [זר] שברדה תרומת הדשן חייב מיחה שואמר דרר המזרח היתוח שנאמו רבר המובח ואפי׳ זה. ורב, כתב רחמנא דבר המזבח לרבויי שבע הזאות שרפוית ושרמצורע

תום' ישנים (המשך) השולחן ובזיכין ומערכה כדפריך לקמן, אלא ש"מ דלא מרבי אלא שאין אחריהן עבודה אלומוא תרומת הדשן עבודה בסמוך [דפריך] ואימא דבר כלל כו', עבודת מתנה אין עבודת סילוק לא, משמע דעבודה חמה בעינן מדלא האמר ולא עבודה שיש אחריה בודה דלא [ממעטינן] לתרומת הדשן מעבודה שיש אחריה עבודה, ופריך נמי בסמוך אי הכי ועבדתם נמי כו' הא בחוץ אפילו עבודה שיש אחריה נובודה. ואי חרומת הדשן לאו עבודה תמה היא, מאי קא פריך, אין ודאי ה"נ דומומאי ודומרבינו בעבודת קילוק תרומת הדשן ה"נ מילוק תרומת הדשן ה"נ מרבינן בעבודה שיש אחריה עבודה תרומת הדשן, אלא ש"מ דעבודה חמה היא וכן פי׳ בקונטרס לקמן בסוף [פירקין] דעבודה חמה היא. ופיתקון לעפורט מחום טית: אך זו הקושיא דועבדתם יש לדחות דהכי פריך, דבשלמא מעבודת סילוק ליכא לרבויי מעבודת שיטוק טיכנו נדבי אלא תרומת הדשן דעדיי מכולהו שהיא על המזי

והוצאת הדשן פחותה משאר